

LIBRIS

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Brândușa Zărnescu

Concept grafic:
Silvia Olteanu

Corector:
Dorina Lipan

DTP:
Mihaela Mănoiu

Copyright © Horia Tecuceanu, 1979

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării,
sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

**Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României**

ISBN: 978-606-9605-52-3

2021

We know
books

Căpitanul Apostolescu și dosarul „Anda”

HORIA TECUCEANU

Publisol

Epilog

Tribunalul municipiului București, prin sentința penală din 30 septembrie 1978, l-a condamnat pe inculpatul S.G. la 25 de ani de închisoare. Recursul fiind respins, sentința a rămas definitivă.

București, 1979

CUPRINS

Capitolul I	5
Capitolul II	29
Capitolul III	55
Capitolul IV	62
Capitolul V	65
Capitolul VI	72
Capitolul VII	87
Capitolul VIII	106
Capitolul IX	132
Capitolul X	148
Capitolul XI	154
Capitolul XII	158
Capitolul XIII	174
Capitolul XIV	195
Capitolul XV	211
Capitolul XVI	218
Capitolul XVII	222
Capitolul XVIII	236
Capitolul XIX	245
Capitolul XX	264
Capitolul XXI	272
<i>Epilog</i>	286

Horia Tecuceanu s-a născut la Iași, pe 30 mai 1929. După liceu, a lucrat ca lăcătuș și între 1950 și 1951 a urmat cursurile unei școli militare de aviație. O perioadă a lucrat și ca economist.

A debutat în anul 1969, cu romanul *Căpitanul Apostolescu anchetează*, care a avut un mare succes de public, fiind bine primit și de critica literară.

A continuat să scrie romane polițiste dezvoltându-și și rafinându-și personajul pe parcursul a peste cincisprezece volume.

A murit pe 2 noiembrie 1997, la București.

Printre cele mai cunoscute romane scrise de Horia Tecuceanu, se numără: *Căpitanul Apostolescu anchetează*, *Căpitanul Apostolescu intervine*, *Căpitanul Apostolescu și dubla enigmă*, *Greșeala căpitanului Apostolescu*, *Căpitanul Apostolescu și identificarea*, *Surprizele căpitanului Apostolescu*, *Obstinația căpitanului Apostolescu*, *Căpitanul Apostolescu și piromanul*, *Căpitanul Apostolescu și filiera*, *Căpitanul Apostolescu și cifra D-237*, *Căpitanul Apostolescu și S.A. Frații & Co.*, *Căpitanul Apostolescu și inamicul public nr. 1*, *Căpitanul Apostolescu și mobilul*, *Căpitanul Apostolescu și spionii*, *Afacerea Samoilescu-Cozmici*.

Capitolul I

8 iulie

Pe treptele largi, din marmură cenușie, ale Judecătoriei Sectorului 7 coborau patru persoane: Vasile Stan, 29 de ani, lăcătuș, soția lui, Steliana, 26 de ani, vânzătoare, Valentin Georgescu, 42 de ani, maistru, și Marin Miroiu, 25 de ani, tâmplar. Ultimii doi erau martorii familiei Stan într-un proces civil care le fusese intentat de proprietarul lor.

Când au ajuns jos, pe trotuar, Steliana a așteptat ca autobuzul 37, care rula pe strada Știrbei Vodă hodorogindu-și caroseria deșelată, să oprească în stație, douăzeci de metri mai departe, și, iritată, i s-a adresat soțului ei:

— Sile, de ce-ai fost de acord ca avocatul să amâne procesul pentru ora zece?

— Ce puteam să fac, Steluțo? Dacă a zis că mai are un proces cu arestați la Tribunalul Suprem... Trebuie să fim oameni înțelegători.

— Lasă, că nu suntem singurii păcăliți, a zis Valentin Georgescu, arătând cu bărbia spre capul scării, unde apăruse un bărbat de vreo 60 de ani, îmbrăcat într-un costum bine croit, dar și bine uzat. Ia uitați-vă cum mai turbează și proprietarul vostru...

— Ei na! Urātu' ăla, nu mai pot eu de el! a replicat Steliana cu nepăsare, deși remarca reușise să-i smulgă un zâmbet de satisfacție.

— E ora opt, a constatat Marin privindu-și ceasul. Cum ne pierdem două ore?

— Cunosc eu pe-aici o bodeguță..., insinuă Vasile.

— Fără chestii d-astea! i-a retezat-o Steliana. Dacă vă duceți să beți, eu plec la servicii!

— Am o idee! Vizavi este un parc grozav, a intervenit Marin, arătând cu mâna, de cealaltă parte a Căii Plevnei, colțul opus al intersecției.

— Probabil că pe aici își plimbă fetele... Când e clar de lună... și mai ales când nu-i, a remarcat chicotind Vasile, în timp ce traversau strada prin fața clădirii oficiului poștal.

— Ce să-i faci?! Asta-i soarta amărâtă a burlacilor, a râs Marin, adoptând un aer voit nefericit, pe când se îndreptau către cele câteva trepte care duceau spre Parcul Hipodrom.

După ce au intrat în parc, s-au angajat pe o alee paralelă cu strada Știrbei Vodă și perpendiculară pe Splaiul Independenței. Continuând să sporovăiască între ei, au trecut pe lângă terenul de tenis, care se zărea pe partea dreaptă, la câteva zeci de metri de drumul pe care-l străbăteau.

*

Liniile trasate cu vopsea albă și semafoarele automate indicau, cu precizie, pe unde trebuiau să circule autovehiculele în zona Pieței Operei. Dar, pentru orice eventualitate, Margareta Roșu, stând pe trotuarul din dreapta podului Elefterie, supraveghea modul de deplasare a automobilelor.

Margareta avea până în 25 de ani, era blondă, cu ochii verzi, iar uniforma de agent de circulație îi era atât de bine ajustată, încât, văzând-o, până și cea mai elegantă stewardesă de la Air France ar fi putut face,

din gelozie, o criză de ficat. Ceea ce ar fi putut explica și de ce conducătorii auto se uitau mai mult la picioarele ei, lungi și frumoase, decât la semafoare.

Margareta însă, conștientă de importanța muncii ei, adoptase o atitudine marțială, deși, din colțul genelor lungi, înregistra cu plăcere ocheadele admiraive care îi erau adresate. Făcu vreo câțiva pași, ca să se dezmoștească, și se uită de-a lungul cheiului. Pe când privea cu silă apa Dâmboviței, care se scurgea murdară pe sub pod, auzi în spate o bufnitură caracteristică opririi unei mașini în portbagajul alteia. După ce se răsuci pe tocul pantofului, constată că auzul n-o înșelase și porni spre mijlocul podului, către cele două mașini accidentate.

*

Spațiul de joacă rezervat copiilor în Parcul Hipodrom avea o formă rectangulară, cu laturile de aproximativ treizeci de metri, înconjurat fiind, din toate direcțiile, de copaci sau arbuști. Mijloacele de distracție destinate copiilor erau numeroase: de la leagăne în pendul sau în cumpănă, până la un tobogan din beton, de șapte-opt metri înălțime.

Nici însoțitorii copiilor nu fuseseră uitați. În stânga și în dreapta laturii întrerupte de aleea care asigura accesul în scuar se afla câte o bancă.

În momentul în care familia Stan și cei doi însoțitori ai ei au intrat în spațiul de joacă, n-au fost întâmpinați decât de ciripitul păsărilor. Copiii încă nu veniseră la joacă.

Marin, care servise drept ghid grupului, a simțit nevoia să le ceară părerea:

— Așa că-i grozav?

— Hm, ce liniște! a remarcat Steliana aprobator și a pornit spre banca din partea stângă.

Exemplul ei a fost urmat și de ceilalți, cu toții așezându-se pe bancă.

— Ce-i acolo? a întrebat Vasile, arătând înainte, spre dreapta, o clădire înaltă și masivă, aflată în construcție.

— Deocamdată, nimic. În curând însă, va fi cel mai mare spital din țară, i-a spus Marin.

Astfel, discuția a divagat de la așezămintele de sănătate până la filmele care rulau pe ecrane.

La un moment dat, Steliana s-a aplecat spre urechea soțului ei și i-a șoptit câteva cuvinte.

Vasile a înălțat capul, a privit în jurul lui, apoi, înălțând din umeri, a arătat spre spatele băncii lor.

Steliana, ridicându-se, s-a îndreptat spre tufișurile și arbuștii din spatele băncii, dispărând.

— Unde s-a dus? l-a întrebat Marin pe Vasile.

— Păi... unde se duce și regele pe jos, a intervenit Valentin, glumind.

— Ești șmecher, hm? nu s-a lăsat mai prejos Marin.

— Ce film om avea astăzi la televizor? a întrebat Vasile, o clipă mai târziu.

— Nu-mi amintesc cum se numește, a început Valentin, dar știu că...

Nu și-a mai putut termina fraza. Liniștea odihni-toare care domnea în parc a fost desființată cu brutalitate de un urlat care nu avea nimic omenesc.

Pentru o fracțiune de secundă, cei trei bărbați au înlemnit, apoi, tâșnind în picioare, au privit buimă-ciți spre tufișurile și arbuștii dindărătul băncii pe care stătuseră până atunci.

— Dumnezeuule, un șarpe! s-a dezmeticit Vasile și s-a repezit ca un alergător pe suta de metri spre tufișurile în spatele cărora dispăruse soția lui. Exemplul său a fost urmat, fără zăbavă, și de către însoțitorii lui.

Când, câțiva metri mai departe, au văzut-o, Steliana tremura, scâncea fără vlagă și privea ca hipnotizată spre tulpina unui arbust.

Urmărindu-i privirea, au înțeleș ce-o îngrozise pe Steliana.

Primul care și-a revenit a fost cel mai vârstnic dintre ei, Valentin:

— Plecați să căutați un milițian! Eu rămân să împiedic apropierea cuiva.

*

Pe când cele două mașini care se accidentaseră se îndepărtau, Margareta Roșu, stând pe mijlocul carosabilului de pe podul Elefterie, își vâră în buzunarul bluzei pixul cu care întocmise procesul-verbal de constatare. Aruncă o privire circulară în jurul ei și remarcă un bărbat care traversa strada anapoda, prin șirul de autovehicule în mișcare. Ridică repede fluierul și șuieră puternic, în timp ce-l amenința cu degetul.

Când își dădu seama că pietonul n-are de gând să se oprească și continua să se apropie de ea, se decise să-i vină în întâmpinare mai înainte de a fi lovit de vreo mașină.

— Bună ziua. Buletinul de identitate! i-a cerut ea când a ajuns lângă contravenient, cu intenția să-i dea o amendă care să-l dezvețe să mai traverseze strada la întâmplare.

Pietonul, părând să nu-i fi auzit cererea, începu să-i îndruga o poveste atât de incoerentă, încât nu reuși să priceapă nimic din ce-i spunea. Înțelesese totuși că vrea să-i arate ceva care poate interesa Miliția. Se decise să-l însoțească în direcția Parcului Hipodrom.

*

Când Valentin a rămas singur, i-a părut rău că s-a oferit să stea de pază până la întoarcerea prietenilor săi. Deși om în toată firea, nu se simțea în largul lui în preajma locului de unde strigase Steliana. S-a întors cu spatele și, cu mâna tremurândă, și-a aprins o țigară.

Auzind zgomot de pași, s-a speriat de-a binelea. S-a liniștit însă când l-a văzut pe Marin însoțit de o milițiancă.

— Ce s-a întâmplat? a zis ea mai mult amuzată decât intrigată de neliniștea manifestată de Valentin.

Valentin, fără să-i răspundă, s-a întors și a arătat cu mâna în direcția tulpinii unui arbust.

Margareta Roșu i-a mai aruncat o privire compătimitoare și a pornit spre punctul indicat. După ce a făcut cinci-șase pași, a remarcat un pachet aruncat pe pământ, la câteva palme de arbust. Nu și-a dat seama despre ce-i vorba și a mai înaintat cu doi pași. Mai întâi n-a distins decât niște pantaloni murdari și mototoliți, apoi, brusc, au început să-i tremure picioarele. De teamă să nu vomite, s-a întors cu spatele și, încercând să pară calmă, a manevrat stația portativă de emisie-recepție.

*

Ajungând lângă ușa biroului, am auzit telefonul sunând. Când am apăsat pe clanță și am intrat, locotenentul Dan Simionescu tocmai ridica receptorul și-l ducea la ureche.

— Da, să trăiți! Imediat, a zis, făcând ochii mari, apoi, acoperind pâlنيا cu mâna, mi-a spus: Repede, sefu'!

Am luat receptorul, care părea să-i ardă mâna, și am ascultat ordinul pe care mi-l dădea șeful direcției.

— Am înțeles, tovarășe general! Plec imediat! l-am asigurat, când a terminat ce avea să-mi spună.

— Ce-i? a întrebat Dan.

— Iar ne-a căzut pe cap o poveste urâtă. Vino! am răspuns pornind spre ușă.

Plutonierul Vartunian pilotă mașina de-a lungul străzii Știrbei Vodă ca și cum ar fi condus la raliu. Când am ajuns în intersecția cu Calea Plevnei, a dat drumul la sirena și a pus piciorul pe pedala frânei, însă fără să apese pe ea. A mai rulat vreo două sute de metri pe lângă Parcul Hipodrom și a oprit pe colț, lângă intersecția cu Splaiul Independenței, în spatele ambulanței Serviciului Medico-legal, care, venind de-a lungul cheiului Dâmboviței, avusese de străbătut un drum cu mult mai scurt decât noi.

Când am deschis portiera și am coborât împreună cu Dan pe trotuar, în spatele mașinii noastre au scrâșnit frânele autolaboratorului criminalistic. Lângă o spărtură în gardul de sârmă împletită, care împrejmuea Parcul Hipodrom, se afla un subofiter de Miliție, care, salutându-mă, m-a rugat să-l însoțesc.

Urmându-mi ghidul prin spărtură, am urcat o movilă cu o înălțime de vreo trei metri. Oprindu-mă

pentru o clipă, m-am uitat în spate. Dan era lângă mine, iar căpitanul Maier încerca să-și strecoare gabaritul depășit prin gaura practică în plasa metalică.

Am mers vreo șazeci de metri pe coama movei, paralel cu strada Știrbei Vodă, apoi am schimbat direcția și, după aproximativ treizeci de metri, ne-am trezit într-un scuar de joacă pentru copii.

Lângă un tobogan din beton, un sergent-major cu fustă, din Batalionul de Circulație Rutieră, discuta cu un grup format din trei bărbați și o femeie. Câțiva metri mai departe, lângă banca din dreapta scuarului, medicul legist Olimpiu Dobrescu fuma în timp ce-l asculta pe unul dintre cei doi tipi care stăteau lângă el. După mutre și după halatele albastre, nu puteau fi decât brancardieri.

— Căpitane, iar ai probleme! mi-a strigat de îndată ce m-a zărit apropiindu-mă de el.

— Când n-am? am strâmbat din nas. Unde-i obiectul?

Mi-a făcut semn să-l urmez și, ocolind banca și străbătând câțiva metri, mi-a arătat un arbust, care, de la nivelul solului, se bifurca în două tulpini, groase de vreo douăzeci de centimetri. Pe pământ, se afla ceva care semăna cu un pachet. Priveam locul indicat de medic de la o distanță de circa cinci metri și n-am realizat imediat despre ce-i vorba. Însă, când ochii au început să mi se acomodeze cu penumbra cauzată de vegetația care ne acoperea, am zărit niște pantaloni mototoliți, aruncați parcă la întâmplare.

Am mai avansat doi pași și am văzut și restul. Dintr-o manșetă a pantalonilor ieșea palma unei mâini, cu căușul întors spre pământ.

— Ce părere ai? m-a consultat medicul legist.

— O blestemăție! a răspuns pentru mine căpitanul Maier, din spatele nostru.

M-am întors spre el.

— Eugen, fă pozele și depistează eventualele urme. Când ești gata, și caută să fii cât mai repede, anunță-mă! am zis, întorcându-mă și pornind, urmat de Dan, spre scuarul de joacă al copiilor.

M-am apropiat de subofițerul cu fustă, care discuta cu grupul de martori. I-am cerut aparatul de radio-emisie. După ce am anunțat dispeceratul că am nevoie de un câine de urmărire, am trecut la chestionarea martorilor, după ce, în prealabil, Dan și-a notat datele lor de identificare.

Edificându-mă asupra împrejurărilor în care au făcut macabra descoperire, am încercat să aflu ce persoane au zărit din momentul în care au intrat în parc. Mi-au vorbit despre o educatoare, care însoțea douăzeci-treizeci de copii sub 7 ani, și de două perechi de tineri, din categoria absolvenților de liceu, care o începuseră cu sărutatul încă de dimineață, probabil pentru a avea spor toată ziua.

Când mi-au spus că au un proces pe rol, i-am lăsat să plece la judecătorie. Declarațiile urmau să le scrie acasă și să le lase, a doua zi, la sediul inspectoratului.

Pe când dădeam mâna cu ei, m-a strigat Maier dindărătul băncii:

— Eu am terminat! m-a informat el. În colet sunt ambele mâini.

— Și?

— Despre mâini îți va vorbi doctorul. În ceea ce privește ambalajul, avem de-a face cu o pereche de